

KÉZFOGÁSOK

IVAN PANČIĆ

APOLLO-11

hullanak az istének zsugorodott múmiái
jön a nagy tisztogatók serege
százezer új műszer avatkozott az életünkbe

emberevők törzsei — muzsikát leheltek
a Hold körüli pálya csillagok hajkoronája

lángolva tör fel a jövő a könnyek gyolcsából
a levegőég diadalívén a nyár fénye díszeleg
a magány szökőárja elsodor minden ünnepet
a különféle nyelvek új grammatikába ölelkeznek
felhők közé ívelnek állványt a szabadság ácsai
vérből és homályból kristálytoronyok épülnek
a magasban fűrtösödnek az építők
fűrtösödnek

a társadalmi szervezetek eszményeket töményítenek
a mechanikusok kormánykerekeket javítanak
az ember számára a lelkiismeret ménesét tenyésztik
a történelem erdők seprűjével Nerókat tisztogat
háborúk háborúkból a jövő háborúnak börtönt építenek
a gyűlölet lassan önmagát falja fel
az ostobaság máglyára kerül

ünnep a láthatáron
a nyomor feneketlen bányája mélyéről hallatszott
segélykérő fűttyjelepek
aranyba öltözött holdcsavargók még ma is
kétségbeesés rengeti a világrészeket
Biafra testén még most is az éhség kelevénye
szuronyok nőnek a földből

fejek és lábak örlődnek
ember az ember életét még ma is aranyra váltja
csonttá aszott csend a felhőkarcolók rengetegében
a homlokuk bélyegezett

a bakancsok menetelnek
Az Azúrparton limonádéért életet sajtolnak
a költők bohócruhába öltöznek
suttogó madarak tengerbe fulladnak

FÖLDTENGER VAGYOK

arannyal átszőtt naplemente
a beduinok kincsén
határtalan lebegés a légóceán felé
cseng az áttetsző talaj a léptek alatt
a tér szüzi tájain
amelyet utamul jelöltem meg
hol szegyenkezés nélkül szemtelenül elképzelem
a tiltott világokat
üstökös
az érinthetetlen kétség láncolatában
elmerülök
a hullámok örömteli tivornyájában
az elsüllyedt hajók bordáin
tűlsiketítő a hegyek növekedése
az új
rejtelmes világrészek sejthető vaksága felé
sodródok
marcangolom a fényfűtről a szőlőgyöngyöcskékét
ölellek Vajdaság poron és sáron át
az ős Pannón-tenger medre mélyéig
bennem telepszik meg
ittasult izmokkal visz az utcákon
és az ősök a tajtékzó dallamok szülőttei
áttörik a kaput
csillagszekéren rohamozzák
az Empire State Building csúcsát
emberek
én naponta tengernyi sast röptetek
felszabadítom az öles falak energiáját
követem a lövés útját
s a világgal szembefordulok
túlcsordul bennem az érzés a Nyár
földtenger vagyok
az ősök felfedetlen csontja felett
nem hagyta el
a felhőkön kútgém dalol
dorombol mint régen
FORDÍTSÁTOK VISSZÁJÁRA A SÚLYOS
SZENDERGÉS SZÜRKE FÁTYLÁT
viszel a szájadban
hullámtól hullámig
A ZAKATOLÓ VONATOK SZÍVE ÁTÜTI
AZ ÉRTELEM DOBHÁRTYÁJÁT
századok zajognak a vasútállomásokon
várják a betű érkezését

Almási Tibor fordításai